

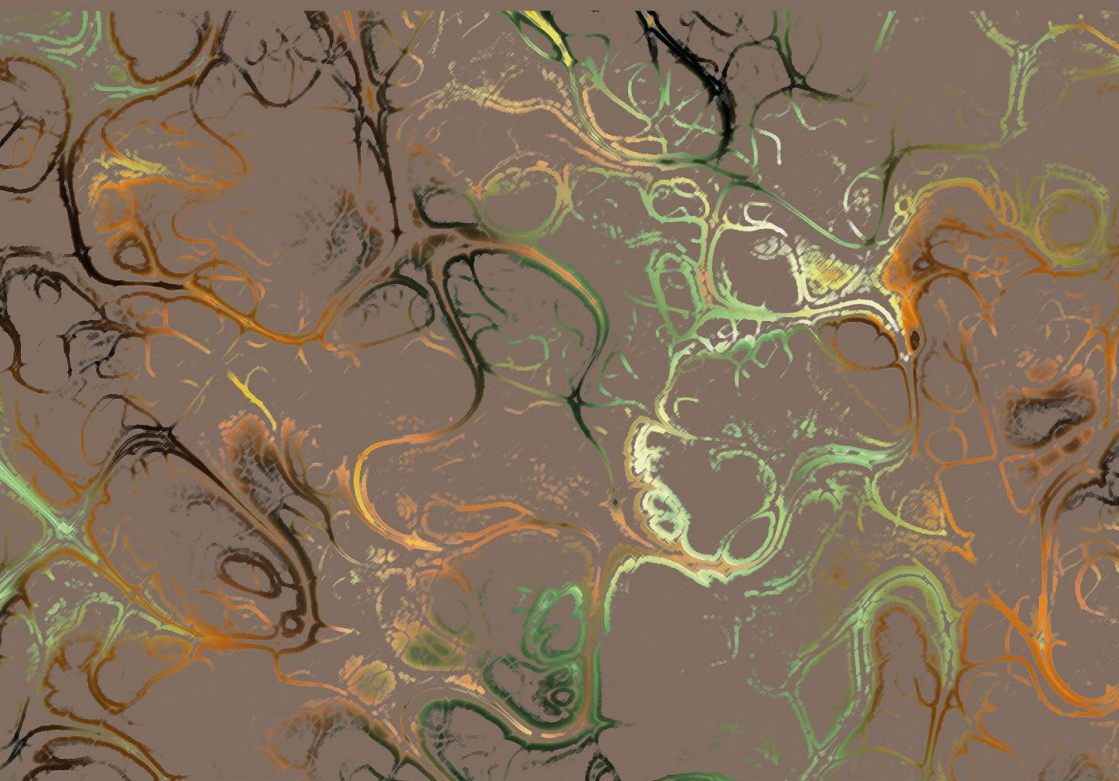

Městská knihovna v Praze

ČEŠTÍ
BÁSNÍCI
20. STOLETÍ

PÍSEČNÉ DÍTĚ

Viola Fischerová

e-kniha • Praha • 2021

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Písečné dítě

Viola Fischerová

Znění tohoto textu vychází z díla [Písečné dítě](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Agite/Fra v Praze v roce 2007. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Viola Fischerová: Písečné dítě), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uvedte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 22. 1. 2021.

OBSAH

Proč jen se usmívají.....	7
Tolik písku a slunce.....	9
Tvé zlaté písečné oči.....	10
Odbilo jedenáct.....	11
Jak ses ve mně zabydlela.....	12
Už jsem nechtěla.....	13
Má pyšná kůže je popsaná.....	14
Odlétla jsi v očích slzy.....	15
Okouznilas je všechny.....	16
Se mnou neprojdeš Tibet.....	17
Máš kůži jak nejjemnější hedvábí.....	18
Po milování jsou tvoje oči.....	19
Už mě nebolelo.....	20
Na staženou kůži.....	21
Od mala stavěný.....	22
Slunce ještě hřeje.....	23
Štědrý den potemněl.....	24
Co za dary mi přinášíš.....	25
Když se směješ.....	26
Ještě jednou být s tebou.....	27
V jaké závratí.....	28
Kudy jsi bloudila.....	29
Kolikrát za den tě slyším.....	30
Co všechno se tu sešlo.....	31
Nikdy ses nezeptala.....	32
Říkáš.....	33
Můžeme k nim i zaletět.....	34
Pokaždé se stydíš.....	35
Oslavuješ nahé tělo.....	36
Jsi moje snění.....	37

Neměla jsem komu umřít	38
I sněhová	39
Nabízíš se	40
Taky jsi malá malovala	41
Kam bys však odletěla	42
Tichá voda	43
A zase	44
Kde jsi od rána	45
A přece to budu já	46
Vím že hledím ze dna	47
Tiskni se ke mně	48
Tvá ztišená tvář	49
Postavíme kolem tebe	50
Ještě jsi o mně nevěděla	51
Teď na hrázi	52
Těch vzlyků smíchu	53
„I v loďce na řetězu...“	54
Nebyl to pahýl doubku	55
To dítě láska	56
Láska	57
Slad srpnových borovic	58
Z kočárek zmizely	59
Když v pátek přiletíš dřív	60
Procházely jsme září	61
Vánoce	62
Už zas mi láska nastavuje	63
Řekni	64
Věř mi	65

Proč jen se usmívají
ty malé hlavy
Už v matčině krvi
a ještě v ráji

Co je v nebi tak k smíchu
že ho znají
ještě i potmě a v krvi
lásky i nelásky
která je čeká
či nečeká

Ted' už jen ve snu
se občas rozpomenou
ta nemluvňata
co chtěla do světa

a co nic neprozradí

Písečnému dítěti

Budu-li ti sukňu šít
z květa makového
budeš ty mně niti přást
z dešča májového

Tolik písku a slunce
Našlo sis horoucí ruce
mé láskylačné dítě

Uplácávám

ňadra z písku
břicho z písku
hladím útlé boky
i skrytou proláklinu

Zalévám tě
mořem z dlaně
prosívám ti plavé vlasy
nad čelem

Jak blaženě se směje
mé zlaté písečné dítě

Ještě neslyší stíny
kostelních hodin
které ze stromů

padají na mne

Tvé zlaté písečné oči
i po nich zůstanou stopy
přede mnou
ve mně

Jemné hloubení
jak otisk dlaně
v písku

Žasnu
a sladce se poddávám
svému jinému vlastnímu
tvaru

Odbilo jedenáct
Konečně se smí
ten léta polomrtvý táta
začít rozpadat

Plač dítě plač

Vyprosím ti
i mlčení matky
abys o něm
nemuselo snít

Jak ses ve mně zabydlela
Usínáš na tisíc kilometrů odtud
a já jako ve snu
jdu pro vodu po špičkách
abych tě nevzbudila

A už je to měsíc
co ses tu nevyspala

Už jsem nechtěla
nikoho živého
Jen psa a kotě
které jsem našla

Samota dým
Samota droga

Proč sis vybrala
právě mne

„Protože ty jsi ty
a já jsem já“
cituješ nevědouc
Montaigna

„Známe se tak
jak si to lze jenom vymyslet
nebo vysnít“

Já se však láska
musím ptát
čím za to všechno
budeš jednou platit

Má pyšná kůže je popsaná
od hlavy po paty
samá čára znak a hnědá skvrna

Co na mně láska máš
a k čemu je mi
svěžest krása a něha

Usmíváš se
Jsi šťastná

Učíš mě
milovat pokorně

Odlétla jsi v očích slzy
a já už zas začínám tesknit
a snít

Je to jak když se řezou zuby
v srdci
ty sloní třetí
a poslední

Jako termiti
rozhlodávají moje zdi
Dobytou samotu
vítězný klid

A ty jsi odletěla

Okouzilas je všechny
jak židovská nevěsta
Bratra čtyři přátele
i mateřskou Ninu

Žasli
jak jsi líbezná a moudrá

Vidíš
a jenom já
jako bych to celý rok
nevěděla

Se mnou neprojdeš Tibet
a pro lásku
nebudeš muset skočit
z útesu do jezera

Půjdeš jen bosa po mokrém písku
kde kdysi rostla zelená mochna
V drobounkých vlnách
ještě šťastného dětství

které jsi neprožila

Máš kůži jak nejjemnější hedvábí
útlý dřík do ruky
a dívčí prsa

Dotýkám se tě
v neskutečném snu
Který jsem nikdy předtím
nedosnila

Po milování jsou tvoje oči
zlaté egyptské
jen bez černé linie
kolem

Božské dítě
které se na mne
usmívá

„Nejsem těžká
netrne ti ruka?“

Už mě nebolelo
že brzy sejdu
Bavilo mě ztrácet

dávná já jména i místa
kde jsem byla šťastná
a proč

Svedlas mě z cesty
stáhla z kůže
vrátila bdělé sny
a noční strach

jak nebudu
bez tebe

a zapomenu
tvůj smích hlas
i tvoji tvář

Na staženou kůži
máš lék
jak jitrocel

„Chtěla bych tě teď držet
a houpat v klíně“
pláčeš smíchem

Matka? Dítě?

Od mala stavěný
do koruny rozsochatých stromů
pokoj
podlaha pod nohy
a čtyři zdi

Ted' mám dva
Vysoko nad lesem
i se svým psem

Sen
který jsi obnažila

Slunce ještě hřeje
ale mrazivý vítr
rve a sráží

včerejší léto
dnešní podzim

Za den
sahá do okna
holá větev

Jak křehké jsou stěny
mezi bylo není
a jsem

Štědrý den potemněl
Kolik lakomých večerů
navléká šero na šňůru

studených netěšivých odpolední
na zamrzlém rybníku
s bruslemi

Jen jednou se mi povedlo
vyrýt do ledu
první stopu

Jako tobě
O loňském Štědrém večeru

Co za dary mi přinášíš

Uhaduješ moje sny
a potřeby v domácnosti
o kterých ani nevím

Přivezla jsi i laptop
a vymýšlíš cvičení
pro nesystémovou hlavu

A já láska
— jaká úlitba —
nad nimi potajmu troskotám

znova a znova

Když se směješ
umím přeskočit hladovou zeď
chodit po laně
vyprávět život
jako vtip

Usměj se
Směj se dítě
Ať se ti taky
proměním

Ještě jednou být s tebou
za noci v kukani
hotelové sprchy

být s tebou jedno
uvnitř
a nemoci otevřít

chvět se
i v teplé vodě
z které nevyjdeme...

A potom v peřinách
se smát a smát
a smát
až do rána

V jaké závratí
jsi zvrátila hlavu
nade mnou

Milovala jsi v té chvíli
sebe
mnou

tou z bezčasí
kde ještě nejsme
já a ty?

Kudy jsi bloudila
krásná a lačná
že jsi pro lásku
skočila z útesu do jezera

abys ji stvrdila
aby byla

Nepochopil nic
ani v těch vysokých horách
Nechal tě odejít

Ted' po letech se dovolává
výšky srázu
ledové vody
tvého skoku

a volá

Kolikrát za den tě slyším
kolikrát volám
do toho přízračného biura

Mému srdci narostly uši
zuby a drápy
litého tygra

jenž z dálky větří
a sní
jak roztrhá na kusy
kdo by ti ublížil

Co všechno se tu sešlo
protlo a prolíná
něhou

tvé zjizvené dětství
kmotra cizích dětí
dvojí jazyk a jedna řeč

v srozumění
až do konečků prstů
nemýtus touhy
dcery a matky

A jiskra
která to všechno
podpálila

Nikdy ses nezeptala
co na to dva mrtví muži
které jsem milovala

kteří ti hleděli z očí
zrána kdy přicházejí psi
a vlci

Už v nich nečihá obava
když ti v náručí usínám
zkonejšená a blažená

Říkáš
nad hromadou smetených dětí
v slzách

že jestli chci
můžeme vykoupit
alespoň jedno

co potom nikdo neztratí
do bordelu
nebo do otroctví

Holku a kluka
ať tady po nás dvou
zůstane —

jedno dítě za mne
jedno za tebe

Můžeme k nim i zaletět
dvě laskavé paní
co je obdarují pomazlí
a zmizí

Pane
ochraňuj i ty ostatní
jimž jsme odepřeli sen
i naději

Pokaždé se stydíš
žeš nedala dost
že z víc
činíme málo

Stín ničeho
Tíseň viny

Zamáloučinění

Oslavuješ nahé tělo
co se bojí
samo před zrcadlo

dávno ulovené
s otisky jiných sítí

Tušíš v něm muže
na prahu stáří
kterého taky
milovala dívka

krásná a svěží

Jsi moje snění
holka nie z tej ziemi
hezká jak obraz
v kterém se vidíš
a jemuž se podobám

ve tmě i za světla

té blažené zimní hodiny
navíc

Neměla jsem komu umřít
jen strachu
psa nalezence

Ted' mě lekají
stromy ve tmě
každý sám jen
kmen a kmen

ty beze mne
já bez tebe

ledový měsíc

a pes

I sněhová
by hrála tvá nahá dlaň
mé prsty v rukavici

jak vždycky dáváš
víc

i díru v nové bundě
mému psovi

Nabízíš se
plná slunce

Nikde ostří trávy
křoví
ani trn

Náruč
co se zítra neuzavře

Vesmír dítěte
které ví

Taky jsi malá malovala
růžový snůh
aby byl vidět

a jabloň
s růžovými květy
i v zimě

Taky jsi v noci
potkávala paní
s úsměvem
jenž tuhne a kamení

a v úzkosti odlétala
padala hlavou dolů

na louku
k potoku
do trávy

Kam bys však odletěla
když jsi nemohla
ani za roh
mezi děti

holčička
co se u stolu nesměje
a nesmí mluvit

Ted' se ledová královna
rozpadá
Vracíš se od ní
zimou mřívá
a pláčeš

Marně tě konejším
Že i svatý
ze svého pláště
dal jen půl

Tichá voda
do Dunajka padala
šustí přes kamení
voraři mají vylovit
zelený vínek
z řeky

Tak chceš
abych ti zpívala

Aby tě v sobotu
budila

voděnka studená
bazalička
kterou jsi zasíala

A zase
úplné světlé nebe
večer

Sníh mokvá
na dně bláto
šlápot a stop

Křik ve větvích

A vdech náhle předjarní
až strach

Kde jsi od rána
se svým kajakem
uprostřed dravé Rawky
nebo už na břehu

posíláš mi
líbezný olše louky
a vodu s vyvrácenými kmeny

Jak nebeská modř
Jaká úzkost
o nedělích

A přece to budu já
kdo tě zavede do pekla
kdo tě opustí
a nechá stát někde u zdi

jako jedno
z těch židovských dětí

co je měl taky
někdo zachránit

Vím že hledím ze dna
zrnko toužící po světle

Mám tu však lásku Pane

to zahleděné dítě
které pod tunami vody
rozeznává v modři
jenom mne

Tiskni se ke mně
kůží co se sladce ježí
když se tě dotýkám
dej mi své pysky
hebké kůzlečí
chut' jazyka mezi zuby
sáhni po srdci
Vtiskni se do mne
ať si zmizím

At' se mám

Tvá ztišená tvář
Usínej lásko
a spi

Všechny tvé starosti
leží teď na mé paži
hemží se jako mravenci

Neboj
ani se ti nehnu

A něco vymyslím

Postavíme kolem tebe
ledovou zeď
Uvidíš skrz ní všechno
co nesmíš nevidět

Tlustou stěnu ze skla
jež tě ochrání
před maminčíným láskyplným
sápáním

Ještě jsi o mně nevěděla
a už sis z Třeboně odvezla
na třech snímcích

ulici s podloubím —
dílo praděda
z předměstí
ničím nápadný dědečkův dům
můj dětský pohled z okna
mezi kašnou a radnicí

Až mi zatrnulo

Ted' na hrázi
— přede mnou
za mnou
ani na krok —
jsi mi nedala jít

Úporný lačný bourec
co si mě pevně ovíjí
hedvábím

Těch vzlyků smíchu —
až na nás klepali

A butik kde jsme kupovaly
kalhoty blůzy a sukně
jedna druhé

„To je vaše dcera?“
usmívala se prodavačka

„Ne láska“

„Stejně“
řekla
„je to dar“

„I v lodce na řetězu
se dá plout
Smysl je utajen
v pozvolném vzdání vlnám“

To jsem ti lásko psala
kolébaná
s nohama po kotníky
ve vodě

Snila jsem
jako se dýchá

Bylo mi patnáct
a tys ještě nebyla
na světě

Nebyl to pahýl doubku
byl to kalich v mlázi

dřevěný kalich
strom ocún
rozhodla jsi

Pak jsme mu
— každá na chvíli —
půjčily svoji hlavu

To dítě láska
které přišlo
pod solnou vlnou
zkamenělo

Neumí se usmát
ani v nových šatkách
s květy ve vlasech

Jmenuje se Periyanyaga Maru
chodí do třetí třídy
a je jí sto let

Lásko
to druhé dítě
je tmavý chlapec
Niroshan „bez světla“

princ z Tisíce a jedné noci

To jen v tom oblečení
— bílá košile kalhoty s puky
a staré boty —

vypadá na dvanáct
a jako odsouzený

Slad srpnových borovic
neptej se který je den
vynoř se znovu na cestě
a přicházej

přicházej dlouze
jako tvůj obraz
hodiny

mé starodávné štěstí
živé a blízko
pod stromy

Z kočárek zmizely
trčící nahé noženy léta
Už prosvítá les

Pospěš si
ať ještě zastaneš
poslední letošní listy

Nejen ty čtyři
které nám vloni
na vrcholku břízy
vydržely do jara

Když v pátek přiletíš dřív
zavedu tě
do krytového divadla

Kdosi tam stvořil
ze starých stolů židlí
a kuchyňských lamp s šátky
dětský sen

Vousatý principál
a jeho krásná žena

Ve sklepení
Vaří tam do misky zelňačku
a pěstují poezii

Procházely jsme září
mědi a zlata
Psice ulovila
snášejíci se list

Tiskla ses ke mně
k zalknutí

Ještě večer před zrcadlem
nebyla moje tvář
stará

Vánoce
budou prý letos bílé

Od štědrosti lásko
nečekejme nic

Ne víc
než hlas který za tmy
prochází uchem jehly

naše bohatství

Už zas mi láska nastavuje
svá černá zrcadla
Tentokrát sahá na bratra

Vidíš
a já skoro zapoměla
jak v nich vypadám
zblízka

Řekni
z jakého dávna
tě znám

byla to tenkrát
stejná hlava
a tvář

bylas to ty
nebo já
koho jsem poznala

a komu jsi vyšla vstříc
Byla jsem to já
bylas to ty?

Věř mi
až tě opustím
pominu bránu lůna
i nadějně bardy

Nechci se znovu narodit

Jen si na Kristu vyprosím
abych tě alespoň první dny
směla ještě chránit

Viola Fischerová

Písečné dítě

Edice Čeští básníci 20. století
Ilustrace na obálce z volných zdrojů
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 22. 1. 2021

ISBN 978-80-274-1362-1 (epub)
ISBN 978-80-274-1363-8 (pdf)
ISBN 978-80-274-1364-5 (prc)